

înfruntarea dintre două mentalități, înfruntare frecvent întâlnită în lumea sportului, ca și în viață. Două mentalități, două caractere : unul, pus pe căpătuială pe seama sportului — pasăre rătăcitoare în goană după câștiguri : profesorul doctor în ale unei științe pe care nu a practicat-o niciodată ; celălalt, om de suflet, iubitor al jocului cu mingea, înțelept conducător al unor inimoși care alecătuiesc o echipă, adică un colectiv. Întrebat, fiecare, cu ce se ocupă, profesorul doctor ar răspunde : „Elaborez scheme tactice“, iar Curmei : „Ia, cu treaba.“ Fiindcă acest om modest, acest antrenor fără diplome, dar cu pasiune și dăruire, nu cunoaște vorbele mari, ei munca intensă și legătura de la inimă la inimă. Iar înfruntarea dintre aceștia doi va decide cine să rămână cu cei unsprezece flăcăi și cine să plece. Din această înfruntare rezultă și ideea piesei : un colectiv respinge pe cei veniți să-și aroge false merite și păstrează conducătorul ieșit din mijlocul lui. Ar mai fi de adăugat că, pentru cine a respirat aerul stadionului, pentru cine a palpitat alături de echipa favorită, lucrarea lui Mircea Radu Iacoban este aidaoma pamflet-

lor lui Eugen Barbu și Adrian Păunescu : are, dincolo de puterea de a dezvălui adevăruri amare, căldura dragostei pentru sport și adevărații sportivi.

Regizorul Dan Micu și echipa lui de interpreți au fost fideli textului, l-au considerat cu seriozitate, trăfându-l cum se cuvine și la exigențele propuse de autor. Băieții echipei au fost băieții teatrului, actori tineri care au căutat să aducă o notă particulară, un amănunt, un gest, o atitudine, destul pentru ca fiecare din ei să dea contur personajului. Mă gîndesc cu plăcere la ce au făcut — din puținul care li s-a dat — Cornel Dumitraș, Dan Tufaru, Mihael Stan, Florin Zamfirescu, Geo Costiniu, Constantin Cojocaru, Gelu Nițu, Ion Chițoiu, Mircea Nicolae Crețu. George Bănică are aroganta demagogică, uscăciunea sufletească și răutatea cerute de interpretarea personajului, profesor doctor în ale fotbalului. Iar Vasile Ichim, toată simplitatea, toată căldura omenească și bunătatea căminului Curmei.

V. Munteanu

Alte spectacole

Teatrul Național
din Timișoara

■ UN FLUTURE PE LAMPĂ

de Paul Everac

În această montare, realizată stagiunea trecută (debutul scenic al regizorului Ioan Ieremia la Timișoara), piesa lui Everac se decantează și câștigă în gravitate. Concentrându-se pe ideea vectorială a dramei — pierderea libertății lăuntrice în condițiile dezrădăcinării naționale — regizorul a concentrat textul cu mult discernămint, a renunțat la unele ramificații din anecdotică luxuriantă și pitorească a intrigii, în favoarea ideii. Reprezentația se centrează în jurul elementelor politice prin patosul lucid al întrebărilor, prin concluziile simple și emoționante. Simplitatea caracterizează, dealtfel, întreaga compoziție scenică, axată pe rigorile unei demonstrații convingătoare prin sinceritatea trăirilor eroului. Ambianța „pariziană“ se compune sobru și expresiv, printr-un „decor de lumini“ și o muzică „locală“ adecvată, colo-

Data premierei : 16 ianuarie, 1975.
Regia : IOAN IEREMIA. Scenografia : EMILIA JIVANOV.

Distribuția : OVIDIU GRIGORESCU (George Martois) ; MIHAELA MURGU (Nicolle Martois) ; MIRON NEȚEA (Ovidiu Petrescu) ; ELENA IOAN (Doamna de Marenne) ; GETA IANCU (Viorella Vidrighin) ; CAMIL GEORGESCU (Anastase Crăciunescu) ; ANATOLI COREȚ (Părintele Bembea) ; GH. PĂTRU (Sandu Popazu) ; GEORGE STANA (Anton Suditu) ; MIRCEA BELU (Tit-Liviu Henția) ; GH. LEAHU (Leon Schwartz) ; DANIEL PETRESCU (Venceslav Vrabie) ; RADU AVRAM (Roger Dupic) ; EUGENIA CREȚOIU (Célestine Dupic) ; ȘTEFAN IORDĂNESCU (Xenophon D'Avignac) ; ȘTEFAN SASU (Jean-Pierre Dupic) ; HORIA IONESCU (Mike O'Kelly) ; IRENE FLAMANN-CATALINA (Sheila O'Kelly) ; VIOREL ILIESCU (Marangozzi) ; ȘTEFAN MĂRII (Profesor Stîopol) ; IOAN HAIDUC (Găvozdea) ; MARIANA STRASSER (Florica Popescu, Hanelore Raumbgarten) ; VICTOR ODILLO CIMBRU (Laurențiu Blănaru) ; ADRIAN RERZESCU (Djama! Abouladhi) ; GEORGE LUNGOCI (Un valet) ; CRISTINA CÎRSTEA (O studentă).

Scena boemei din spectacolul „Un fluture pe lampă” de Paul Everac

rindu-se afectiv și dramatic doar în funcție de traiectoria psihologică a aceluiași erou: prin „ochiul” lui, al inginerului Ovidiu Petrescu, vedem o lume de panopticum și privim cum mișună un „Musée Grévin”, însuflețit. Ochiul, la început strălucitor, avid de nou, de senzațional, de fapte înclite, de cunoștințe proaspete, se înceteșează treptat, lovit de realități neașteptate, dar relevante, închizându-se în sine. Principalul merit al spectacolului construit de Ieremia e coerența în deșcherea unei stări dramatice intense, în trăirea unei experiențe-limită. Protagonistul, Miron Nețea, a realizat un joc de performanță, convingând spectatori de adevărul căutărilor sale. Eșecul acestei tentative de desprindere e elocvent și dramatic. Singurătatea eroului e copleșitoare, ea dă măsura înfringerii sale într-o lume pe cît de colorată și bogată, pe atît de nepăsătoare. Condiția tragică a transfugului e subliniată de actorul timișorean cu finețe, cu un fior de speranță în lansarea întrebărilor și cu o spaimă amară în fața răspunsurilor fără echivoc: singurul element emoțional exterior jocului său, despuiat de artificii, e inseratul unei balade interpretate de Tudor Georghie, punctare discretă, a unui moment culminant.

Motivînd varietatea episoadelor prin sinuoasa evoluție a eroului în medii eterogene, numeroasele personaje se definesc percutant și prin subiectivitatea lui. Pe retina spectatorului rămîne imaginea profesorului Stîopîl (Ștefan Mării), asasinat de rămășițele bandelor legionare; apoi, chipul compatriotei instrăinate, de nerecunoscut în postura amoralității calculate (Mihaela Murgu); în sfîrșit, mișcărilor dezarticulate, măcinată de ratare și lipsă de țel, alcătuiind înfățișarea lui Tit-Liviu Henția, o fostă promisiune a scenei (interpret, Mircea Belu); ea și silueta altui „fluture pe lampă”, actorușul Găvozdea (Ioan Haiduc), a cărui înfățișare stînsă, aburită, încheie filmul spectacolului; concluzia finalului e încorpo-

rată în prăbușirea morală a eroului și are asupra sălii un impact puternic: *Un fluture pe lampă* este un spectacol activizator.

■ DISCIPOLUL DIAVOLULUI

de George Bernard Shaw

Data premierei: 7 februarie 1976.
Regia: EMIL REUS. Scenografia:
DOINA ALMAȘAN POPA.

Distribuția: MIHAELA MURGU (Doamna Dudgeon); ANA IONESCU (Essie); IOAN HAIDUC (Christy Dudgeon); VLADIMIR JURĂSCU (Pastorul Anderson); LUCIA DOROFTEI MOLL (Judith Anderson); ECATERINA HERRERESCU (Doamna Titus Dudgeon); DANIEL PETRESCU (Titus Dudgeon); GEORGE LUNGOCI (William Dudgeon); GETA IANCU (Doamna William Dudgeon); ȘTEFAN MĂRII (Notarul Hawkins); ION COCIERU (Richard Dudgeon); VIOREL ILIESCU (Sergentul); GHEORGHE PĂTRU (Maiorul Swindon); MIRON SUVĂGĂU (Generalul Burgoyne); ALEXANDRU TERNOVICI (Capelanul).

Binecunoscuta piesă a lui G. B. S., prima din ciclul „pieselor pentru puritani”, se oferă la Timișoara într-o montare inegală; un excelent act întîi, cu un prolog sui-generis, extras din actul III (discuția dintre maiorul